

Зора въ зори изгре! Народното въстание
е дело свършено. Поставената бръв
надъ бързия потокъ на времето, и съ кръвъ *сг*
размътенъ и сълзи, — потокътъ я отвлече.
И няма връщане назадъ — и няма вече
да види тоя брягъ преминалий отвъдъ...“

Затихна. Също тъй, когато отнесжтъ
мървець на гробища и въ къщи се завърнатъ
родъ и познайници, — ръце безмълвно сгърнатъ
и дума никому не смейва на уста.
Но влетя Попъ Матей презъ пътните врата
съ викъ, махайки съ ръце, джубето си размяталъ
„Аминъ! Въврели се въ Конака! Кой е смяталъ
че тезъ поплювковци... Какво се вие тукъ
все още джавките — на правдата на пукъ...
Поръчахъ вече азъ камбаните да биятъ...“ *азъ вече*

— „Защо? Но чакайте! Та назъ ще ни избиятъ
като говеда!... Какъ? Та може ли така?
Войводо! Та и ти, Младене, — на тлъка
да не отивате?“ подзеа пакъ отново
дошлете отнапредъ — „Какъ беше твойто слово,
Младене? Вий сте си изгубили умътъ!
Що правите?“ ...

Младенъ издигна надъ шумътъ
гласъ и подхвана тъй: „Не е това превара! — —
Не съмъ азъ изменилъ на прежната си вяра...
И не проляната предъ вази тука кръвъ
ме кара... Азъ противъ издигнахъ дума пръвъ — —
а гръмнахъ пръвъ... Така въ душата ни решава
тозъ който и въ мракътъ душите осветлява,
и въ чиято ръка сж нашите ръце.
Туй дете въ моя умъ и моето сърце
живееше, за менъ самичъкъ несъзнано,
то заговори вмигъ, и нему отзовано